Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 9 września 2015 r.*

Odwołanie — Umowa o przyznaniu wspólnotowej pomocy finansowej na rzecz projektu w dziedzinie współpracy medycznej — Decyzja Komisji o odzyskaniu części wypłaconych zaliczek — Skarga o stwierdzenie nieważności — Niedopuszczalność

W sprawie C-506/13 P

mającej za przedmiot odwołanie na mocy art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 11 września 2013 r.,

Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE, z siedzibą w Atenach (Grecja), reprezentowana przez E. Tzannini, dikigoros,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, reprezentowana przez S. Lejeune, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez E. Petritsi, dikigoros, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Tizzano, prezes izby, S. Rodin, A. Borg Barthet, M. Berger i F. Biltgen (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 24 lutego 2015 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: grecki.

Wyrok

1 Poprzez swoje odwołanie Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE (zwana dalej „Lito" lub „spółką Lito") żąda uchylenia wyroku Sądu Unii Europejskiej Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisja (T-552/11, EU:T:2013:349, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), w którym Sąd, po pierwsze, oddalił przedstawione przez Lito żądanie stwierdzenia nieważności noty obciążeniowej wystawionej przez Komisję Europejską w dniu 9 września 2011 r. w celu odzyskania kwoty 83 001,09 EUR wypłaconej w ramach wspólnotowej pomocy finansowej na wsparcie projektu w dziedzinie współpracy lekarskiej (zwanej dalej „notą obciążeniową"), a po drugie, uwzględnił żądanie wzajemne Komisji mające na celu nakazanie spółce Lito wypłatę wspomnianej kwoty, wraz z odsetkami za zwłokę.

Okoliczności powstania sporu

2 Okoliczności poprzedzające powstanie sporu zostały przedstawione w pkt 1–8 zaskarżonego wyroku w następujący sposób:

„1 Skarżąca [Lito] jest szpitalem położniczym specjalizującym się w dziedzinie położnictwa, ginekologii i chirurgii. Należy do konsorcjum, które zawarło z Komisją […] w dniu 12 maja 2004 r. umowę C510743 w sprawie projektu „Ward In Hand" (WIH) [zwanego dalej »projektem WIH«], w ramach którego Komisja zobowiązała się do dostarczenia, wypłaconej w kilku transzach, pomocy finansowej (zwaną dalej »umową«). Realizacja [WIH] rozpoczęła się w dniu 1 maja 2004 r., a zakończyła w dniu 31 stycznia 2006 r. W ramach [tego] projektu […] Komisja wypłaciła skarżącej z tytułu pomocy finansowej Unii Europejskiej całkowitą kwotę 99 349,50 EUR.

2 Umowa, zgodnie z jej art. 5 ust. 1, podlega prawu belgijskiemu. Ponadto na mocy art. 5 ust. 2 Sąd, a w przypadku odwołania Trybunał są jedynymi organami właściwymi do rozstrzygnięcia jakiegokolwiek sporu pomiędzy z jednej strony Unią a z drugiej strony członkami konsorcjum, dotyczącego ważności, stosowania i wykładni umowy.

3 Pismem z dnia 29 kwietnia 2009 r. Komisja poinformowała skarżącą, że zostanie u niej przeprowadzona kontrola w formie audytu finansowego, dotycząca jej udziału w projekcie WIH. Z pisma tego wynika, że skarżąca będzie musiała między innymi przedstawić podczas kontroli listy obecności pracowników zatrudnionych w ramach [tego] projektu. W trakcie audytu przeprowadzonego w dniach 4–6 sierpnia 2009 r. skarżąca nie przedstawiła tych list obecności potwierdzających godziny przepracowane przez jej pracowników, których to godzin dotyczył jej wniosek o zwrot.

4 Pismem z dnia 20 października 2009 r. Komisja przesłała skarżącej projekt raportu z audytu zawierający wzmiankę o braku wspomnianych list obecności oraz zwróciła się do niej o przedstawienie uwag. W przesłanych pocztą elektroniczną wiadomościach z dnia 13 i 16 listopada 2009 r. skarżąca przedstawiła swoje uwagi odnośnie do wyników audytu oraz przekazała listy obecności dotyczące prac wykonanych w ramach projektu [WIH]. Pismem z dnia 23 grudnia 2009 r., do którego został dołączony końcowy raport z audytu, Komisja podtrzymała swe wnioski, które zostały sformułowane w projekcie raportu z audytu.

5 W dniu 25 października 2010 r. Komisja wystosowała do skarżącej pismo uprzedzające o wszczęciu procedury odzyskania kwoty 93 778,90 EUR. Pismem z dnia 15 listopada 2010 r. skarżąca zwróciła się do Komisji o ponownie zbadanie i zatwierdzenie jej poprzednio przekazanych uwag.

6 Pismem z dnia 24 maja 2011 r., po zbadaniu dowodów przedłożonych przez skarżącą, Komisja uznała udział pracownicy M.V. w projekcie [WIH] i zatwierdziła rozliczenie godzin pracy, jakie poświęciła ona [temu] projektowi […], podkreślając jednocześnie, że nie zostały spełnione w tym zakresie wymogi umowne. Ponadto Komisja zatwierdziła rozliczenie kosztów pośrednich w wysokości 20% uznanych kosztów bezpośrednich. Kwota podlegająca zwrotowi została w konsekwencji obniżona do 83 001,09 EUR. Pismem z dnia 17 czerwca 2011 r. skarżąca przedstawiła swoje uwagi.

7 Stwierdziwszy jednak, że odpowiedź skarżącej nie zawierała żadnej nowej informacji, która mogłaby udowodnić godziny pracy przepracowane przez innych pracowników w ramach projektu [WIH], pismem z dnia 17 sierpnia 2011 r. Komisja skierowała do skarżącej uwagi końcowe. Wreszcie w dniu 16 września 2011 r. Komisja przesłała skarżącej [notę obciążeniową], w której wezwała skarżącą do zwrotu kwoty 83 001,09 EUR w terminie do dnia 24 października 2011 r. […].

8 Pismem z dnia 3 listopada 2011 r., doręczonym skarżącej w dniu 15 listopada 2011 r., Komisja przypomniała skarżącej o wierzytelności, podkreślając, że naliczane są od niej odsetki w wysokości 5% rocznie, to jest 11,37 EUR za każdy dzień zwłoki, tak że na dzień 18 listopada 2011 r. kwota naliczonych odsetek wynosiła 284,25 EUR".

Skarga do Sądu i zaskarżony wyrok

3 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 24 października 2011 r. spółka Lito wniosła skargę, w której domagała się stwierdzenia nieważności noty obciążeniowej.

4 W odpowiedzi na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 13 stycznia 2012 r. Komisja przedstawiła żądanie wzajemne mające na celu nakazanie spółce Lito częściowego zwrotu pomocy finansowej wypłaconej w ramach projektu WIH, a także zapłaty odsetek za zwłokę.

5 W pkt 17–31 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że informacje zawarte w aktach sprawy nie pozwalają na stwierdzenie, iż nota obciążeniowa zmierza do wywarcia wiążących skutków prawnych wykraczających poza te, które wynikają z umowy, oraz zakładających wykonywanie prerogatyw władzy publicznej przysługujących Komisji jako organowi administracji. A zatem ta nota obciążeniowa nie należy do aktów, których stwierdzenia nieważności można żądać na podstawie art. 263 TFUE, w związku z czym Sąd odrzucił jako niedopuszczalną wniesioną przez Lito skargę o stwierdzenie nieważności.

6 W pkt 32–81 zaskarżonego wyroku Sąd zbadał wniesione przez Komisję żądanie wzajemne, oparte na podnoszonym naruszeniu przez spółkę Lito ciążących na niej zobowiązań umownych, a w szczególności zobowiązania przewidzianego w art. 14 ust. 1 lit. a) ogólnych warunków umowy w zakresie dotyczącym treści list obecności i rejestracji godzin pracy przepracowanych przez pracowników w ramach WIH. Po przeprowadzeniu analizy Sąd uznał wspomniane żądanie za zasadne.

7 W konsekwencji Sąd nakazał spółce Lito zapłatę na rzecz Komisji kwoty w wysokości 83 001,09 EUR tytułem długu głównego, wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości 5%, naliczanymi od dnia 25 października 2011 r. aż do spłaty długu głównego.

Żądania stron przed Trybunałem

8 Lito wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku, rozstrzygnięcie sprawy co do istoty i obciążenie Komisji kosztami postępowania.

9 Komisja wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie spółki Lito kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

10 W zarzucie pierwszym, dotyczącym błędnego zastosowania art. 263 TFUE, Lito podnosi, że Sąd popełnił błąd co do prawa, ponieważ orzekł, iż treść noty obciążeniowej ograniczyła się do dochodzenia praw, które Komisja wywodziła z postanowień umownych, podczas gdy Sąd powinien był stwierdzić, że nota ta była wynikiem wykonywania przez Komisję prerogatyw władzy publicznej. Nota obciążeniowa, wydana w celu wywarcia skutków prawych zgodnie z art. 299 TFUE, stanowi zdaniem spółki Lito akt, którego zgodność z prawem Sąd powinien zbadać w ramach skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TUE.

11 W tym zakresie Lito przypomina, po pierwsze, że Komisja na mocy art. 19 ust. 5 ogólnych warunków umowy zastrzegła sobie prawo do wydania decyzji wykonalnej w rozumieniu art. 299 TFUE. Uwzględniając niejasny charakter rozpatrywanego dokumentu, uznanego za taki przez Sąd w pkt 29 zaskarżonego wyroku, należało było w każdym razie uwzględnić skargę wniesioną przez Lito w celu zapewnienia prawa do ochrony sądowej zagwarantowanego w art. 47 akapit pierwszy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą").

12 Po drugie, okoliczność, że w samej treści noty obciążeniowej także odwołano się do możliwości skorzystania z procedury przewidzianej w art. 299 TFUE, powinna była doprowadzić Sąd do uznania, na podstawie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, dopuszczalności wniesionej przez Lito skargi o stwierdzenie nieważności.

13 Lito dodaje, że przyjmując termin płatności określony jednostronnie przez Komisję w nocie obciążeniowej jako datę, od której naliczane są odsetki, Sąd pośrednio przyznał w pkt 73 i 77 zaskarżonego wyroku, iż nota obciążeniowa ma charakter egzekucyjny i nie stanowi tym samym dokumentu wyłącznie informacyjnego.

14 Komisja twierdzi, że zarzut pierwszy, który nie jest oparty na żadnej podstawie prawnej, należy odrzucić jako niedopuszczalny. Tytułem ewentualnym, ponieważ Sąd odwołał się do argumentacji przedstawionej w swym postanowieniu Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisja (T-353/10, EU:T:2011:589), a orzeczenie to stało się prawomocne, nie można już podważać faktu, że nota obciążeniowa stanowi akt przygotowawczy o charakterze informacyjnym, nieposiadający charakteru egzekucyjnego.

Ocena Trybunału

15 W zarzucie pierwszym Lito w istocie twierdzi, że Sąd popełnił błąd co do prawa, orzekając, że nota obciążeniowa nie posiada cech aktu podlegającego zaskarżeniu w rozumieniu art. 263 TFUE.

16 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skarga o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE może zostać wniesiona na wszelkie akty instytucji, które – niezależnie od ich charakteru lub formy – mają na celu wywarcie wiążących skutków prawnych, które mogą wpłynąć na interesy skarżącego poprzez spowodowanie wyraźnej zmiany w jego sytuacji prawnej (zob. podobnie wyroki: IBM/Komisja, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 9; Internationaler Hilfsfonds/Komisja, C-362/08 P, EU:C:2010:40, pkt 51).

17 Skarga o stwierdzenie nieważności zmierza do zagwarantowania poszanowania prawa w wykładni i stosowaniu traktatu FUE, a zatem zawężająca wykładnia przesłanek dopuszczalności skargi, ograniczająca możliwość skorzystania z niej jedynie w stosunku do aktów wymienionych w art. 288 TFUE, pozostawałaby w sprzeczności z tym celem (zob. podobnie wyrok IBM/Komisja, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 8).

18 Niemniej jednak ta właściwość w zakresie wykładni i stosowania postanowień traktatu przez sąd Unii nie znajduje zastosowania w przypadku, gdy sytuacja prawna skarżącego wpisuje się w ramy stosunków umownych, których reżim prawny podlega prawu krajowemu wyznaczonemu przez strony umowy.

19 Gdyby bowiem sąd Unii uznał się za właściwy do orzekania w przedmiocie stwierdzenia nieważności aktów wpisujących się w ramy wyłącznie umowne, to nie tylko mógłby on pozbawić sensu art. 272 TFUE, który pozwala na przyznanie jurysdykcji Unii na mocy klauzuli arbitrażowej, ale także, w przypadku gdyby umowa nie zawierała takiej klauzuli, mógłby rozszerzyć swoją jurysdykcję poza granice wyznaczone w art. 274 TFUE, poddającym spory, których stroną jest Unia, powszechnej jurysdykcji sądów krajowych (zob. podobnie wyrok Maag/Komisja, 43/84, EU:C:1985:328, pkt 26).

20 Z powyższego wynika, że w przypadku istnienia umowy wiążącej skarżącego z jedną z instytucji do sądów Unii można wnieść skargę na podstawie art. 263 TFUE tylko w przypadku, gdy zaskarżony akt zmierza do wywarcia wiążących skutków prawnych, które wykraczają poza wiążący strony stosunek umowny i prowadzą do wykonywania prerogatyw władzy publicznej przyznanych instytucji będącej stroną umowy działającej jako organ administracyjny.

21 W tym zakresie należy podkreślić, że w przypadku gdy instytucja, a w szczególności Komisja, w celu przyznania pomocy finansowej w ramach art. 272 TFUE wybiera zawarcie umowy, jest ona zobowiązana do niewykraczania poza te ramy. Tak więc ciąży na niej między innymi obowiązek zapewnienia, aby w ramach stosunków z jej kontrahentami nie dochodziło do stosowania niejasnych sformułowań, które mogą być postrzegane przez strony umowy jako objęte zakresem jednostronnych uprawnień decyzyjnych, wykraczających poza postanowienia umowne.

22 W niniejszym przypadku, jak podniósł Sąd w pkt 28 zaskarżonego wyroku, z żadnego dokumentu zawartego w aktach sprawy nie wynika, że Komisja działała, wykonując przysługujące jej prerogatywy władzy publicznej.

23 W odniesieniu natomiast do noty obciążeniowej z pkt 25 i 26 zaskarżonego wyroku wynika, że wpisuje się ona w kontekst umowy, ponieważ jej celem jest odzyskanie wierzytelności, której podstawę stanowią postanowienia wspomnianej umowy. Notę obciążeniową należy bowiem rozumieć jako wezwanie zawierające termin oraz warunki płatności, które to wezwanie nie może być utożsamiane z tytułem egzekucyjnym, mimo że nota ta wskazuje postępowanie egzekucyjne przewidziane w art. 299 TFUE jako jedną z możliwych opcji, z których Komisja może skorzystać, w przypadku gdyby dłużnik nie spłacił długu w określonym terminie płatności.

24 Tak więc Sąd słusznie stwierdził w pkt 28 zaskarżonego wyroku, że nota obciążeniowa nie wywiera skutków prawnych, które byłyby spowodowane wykonywaniem prerogatyw władzy publicznej, ale – przeciwnie – że należy ją uznać za dokument nierozerwalnie związany ze stosunkami umownymi istniejącymi między Komisją a spółką Lito.

25 Z powyższego wynika, że Sąd nie popełnił błędu co do prawa, orzekając w pkt 30 zaskarżonego wyroku, iż nie można skutecznie wnieść do niego skargi na podstawie art. 263 TFUE.

26 Poza tym należy podkreślić, że niezależnie od okoliczności, iż Sąd w pkt 29 zaskarżonego wyroku przyznał, że nota obciążeniowa ma niejasny charakter, nie ma to żadnego wpływu na prawo do skutecznej ochrony sądowej, zagwarantowane w art. 47 akapit pierwszy karty. Jak bowiem wynika z orzecznictwa Trybunału, celem tego artykułu nie jest zmiana systemu kontroli sądowej

ustanowionego w traktatach, w tym w szczególności przesłanek dopuszczalności skarg wnoszonych bezpośrednio do sądu Unii, jak wynika także z wyjaśnień dotyczących tego artykułu, które zgodnie z art. 6 ust. 1 akapit trzeci TUE i art. 52 ust. 7 karty należy uwzględnić w ramach jego wykładni (wyrok Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, pkt 97; a także postanowienie von Storch i in./EBC, C-64/14 P, EU:C:2015:300, pkt 55).

27 W odniesieniu do argumentu spółki Lito dotyczącego podnoszonego naruszenia przez Sąd zasady uzasadnionych oczekiwań należy przypomnieć, że o ile zgodnie z utrwalonym orzecznictwem każdy przedsiębiorca, u którego instytucja wywoła uzasadnione oczekiwania co do utrzymania istniejącej sytuacji, ma prawo powołać się na tę zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań (zob. podobnie wyrok Di Lenardo i Dilexport, C-37/02 i C-38/02, EU:C:2004:443, pkt 70 i przytoczone tam orzecznictwo), o tyle spółka Lito nie wykazała, w jaki sposób Komisja wywołała u niej takie oczekiwania w odniesieniu do podnoszonej dopuszczalności wniesionej przez nią skargi o stwierdzenie nieważności.

28 Argument dotyczący daty, od której naliczane są odsetki za zwłokę, sformułowany w celu podważenia pkt 73–77 zaskarżonego wyroku, należy zbadać w ramach zarzutu trzeciego.

29 Wobec powyższego zarzut pierwszy należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

30 W zarzucie drugim, dotyczącym błędu co do prawa popełnionego przy stosowaniu pojęcia niesłusznie wypłaconej kwoty, Lito podnosi, że Sąd wypaczył w pkt 47–69 zaskarżonego wyroku pojęcie zwrotu nienależnych kwot w brzmieniu, w jakim wynika ono z art. 1376 code civil (belgijskiego kodeksu cywilnego), i zastosował je w sposób błędny do okoliczności faktycznych rozpatrywanej sprawy.

31 Lito podnosi, że po pierwsze, aby można było zastosować art. 1376 code civil, musi istnieć zamiar lub błąd, czyli element subiektywny, który w niniejszej sprawie nie występuje. Po drugie, datą, jaką należało przyjąć w celu stwierdzenia, że wypłata jest nienależna, jest dzień pobrania tej wypłaty, odpowiadający dniu, w którym nastąpiło dostarczenie projektu WIH. Spółka Lito uważa, że okoliczności, iż nie przedstawiła ona list obecności, nie można utożsamiać z niedostarczeniem tego projektu.

32 Lito twierdzi, że Sąd w pkt 56 zaskarżonego wyroku niesłusznie nie uwzględnił list obecności przedstawionych ex post, opatrzonych logo spółki i potwierdzających w ten sposób ich autentyczność. Spółka Lito przypomina, że ze względu na połącznie z przedsiębiorstwami danej grupy nie miała ona w dniu audytu możliwości odzyskania sporządzonych elektronicznie plików.

33 Poza tym spółka Lito podnosi, że w dobrej wierze była przekonana, iż Komisja zrzekła się swych praw, ponieważ nie kontaktowała się w tej kwestii ze spółką Lito przez niemalże pięć lat po dostarczeniu projektu WIH.

34 Zdaniem Komisji należałoby zbadać łącznie zarzuty drugi, od czwartego do szóstego i ósmy w celu odrzucenia wszystkich tych zarzutów jako niedopuszczalnych, ponieważ ich celem jest doprowadzenie do przeprowadzenia nowej oceny okoliczności faktycznych i dowodów, ponieważ nie wskazują one podważanych elementów ani nawet nie przedstawiają krytyki skierowanej wobec zaskarżonego wyroku oraz stanowią wierne powtórzenie zarzutów już podniesionych przed Sądem.

35 Tytułem ewentualnym Komisja podnosi, że z pkt 56–59 zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd w żaden sposób nie zmienił ani nie wypaczył treści przedstawionych dowodów poprzez nieuwzględnienie – jako niespełniających wymogów ustanowionych w umowie – list obecności przedstawionych przez Lito ex post, a także sprawozdań okresowych z postępów przesłanych Komisji w trakcie realizacji projektu WIH.

Ocena Trybunału

36 W odniesieniu do zastosowania pojęcia niesłusznie wypłaconej kwoty Sąd przypomniał w pkt 48–50 zaskarżonego wyroku postanowienia umowne, a w szczególności art. 13 ust. 1 akapit pierwszy i art. 14 ust. 1 lit. a) akapit trzeci ogólnych warunków umowy, na mocy których spółka Lito była zobowiązana do rejestrowania godzin pracy przepracowanych w ramach projektu WIH oraz ich potwierdzania co najmniej raz w miesiącu przez osobę w tym celu wyznaczoną lub upoważnioną.

37 Podkreśliwszy w pkt 51 zaskarżonego wyroku wagę zobowiązań dotyczących warunków finansowych, w pkt 52 i 53 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że z końcowego sprawozdania z audytu wynika, iż spółka Lito nie rejestrowała godzin pracy zgodnie z postanowieniami umowy.

38 W pkt 55 i 56 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił argumenty spółki Lito dotyczące braku możliwości przedstawienia list obecności ze względu na dokonanie połącznia z inną spółką. W tym zakresie Sąd orzekł, że listy obecności przedstawione przez Lito ex post nie zostały opatrzone datą ani potwierdzone przez osobę w tym celu wyznaczoną, wbrew temu, co wyraźnie przewidziano w art. 14 ust. 1 lit. a) ogólnych warunków umowy, i nie mogą zatem zostać uwzględnione jako dowód potwierdzający godziny pracy przepracowane w ramach projektu WIH.

39 Ponieważ w ramach niniejszego zarzutu Lito podnosi ten sam argument co argument już przedstawiony w postępowaniu w pierwszej instancji i nie wykazuje, na czym polega popełniony jej zdaniem przez Sąd w pkt 55 i 56 zaskarżonego wyroku błąd, należy odrzucić ten zarzut jako niedopuszczalny, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału (zob. w szczególności wyrok Interporc/Komisja, C-41/00 P, EU:C:2003:125, pkt 16).

40 Natomiast twierdzenie dotyczące wypaczenia pojęcia zwrotu nienależnych kwot należy oddalić jako bezzasadne.

41 Nie można bowiem zarzucać Sądowi jakiegokolwiek wypaczenia przepisów prawa belgijskiego z tego względu, że w pkt 64 zaskarżonego wyroku orzekł on, iż przedstawienie list obecności jest obowiązkiem w pełni umownym, którego nieprzestrzeganie stanowi naruszenie umowy mogące prowadzić do konieczności zwrotu wypłaconych zaliczek.

42 Z powyższego wynika, że zwrotu wypłaconych kwot można wymagać niezależnie od daty dostarczenia projektu WIH lub od istnienia elementu subiektywnego, od którego zdaniem spółki Lito uzależniony jest w prawie belgijskim zwrot nienależnych kwot.

43 Poza tym, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 27 niniejszego wyroku, Lito nie może powoływać się na naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań w przypadku braku konkretnych zapewnień ze strony Komisji co do dopuszczalności skargi o zwrot nienależnych kwot.

44 Wobec powyższego zarzut drugi należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

Argumentacja stron

45 W zarzucie trzecim spółka Lito podnosi, że Sąd naruszył podstawowe zasady prawa Unii, a w szczególności prawo do bycia wysłuchanym i prawo do rzetelnego procesu, poprzez nałożenie na nią w pkt 73–77 zaskarżonego wyroku obowiązku zapłaty odsetek za zwłokę, nie uwzględniając jej argumentów, zgodnie z którymi noty obciążeniowej, mającej charakter czysto informacyjny, nie można uznać za dokument określający termin zapłaty, którego przekroczenie prowadzi do naliczania odsetek za zwłokę.

46 Lito podnosi, że data, od której naliczane są wspomniane odsetki, jest niezgodna z prawem, ponieważ została określona jednostronnie przez Komisję w nocie obciążeniowej – dokumencie, który został zakwalifikowany przez Sąd jako „informacyjny". Lito dodaje, że Sąd nie uzasadnił w sposób wystarczający swej oceny w odniesieniu do stopy tych odsetek ani daty, od której są one naliczane.

47 Komisja przypomina, że Sąd postawił stronom konkretne pytania na temat stopy odsetek i, przeprowadzając analizę, uwzględnił argumenty przedstawione przez strony.

Ocena Trybunału

48 Na wstępie należy przypomnieć, że prawo do bycia wysłuchanym w ramach postępowania sądowego nie oznacza, iż sąd powinien zawrzeć w swoim orzeczeniu wszystkie twierdzenia każdej ze stron w całości. Prawo to oznacza jednak, że sąd po wysłuchaniu wspomnianych twierdzeń i dokonaniu oceny dowodów orzeka w przedmiocie żądań skargi i uzasadnia swoją decyzję (zob. w szczególności wyroki: Schröder i in./Komisja, C-221/97 P, EU:C:1998:597, pkt 24; a także Technische Glaswerke Ilmenau/Komisja, C-404/04 P, EU:C:2007:6, pkt 125).

49 W tych okolicznościach należy zbadać, czy Sąd, orzekając w pkt 73–77 zaskarżonego wyroku w przedmiocie odsetek za zwłokę, spełnił te wymogi.

50 W tym zakresie należy podnieść, że w pkt 74–77 zaskarżonego wyroku Sąd zastosował art. 19 ust. 2 ogólnych warunków umowy. Jak wynika między innymi z pkt 44 wspomnianego wyroku, postanowienie to przewiduje, że odsetki za zwłokę nalicza się od dnia następującego po dniu określonym przez Komisję w odniesieniu do zapłaty należnej kwoty do dnia zapłaty całości należnej kwoty. Wspomniane postanowienie przewiduje także, że w przypadku braku zapłaty do dnia określonego przez Komisję od kwoty należnej od kontrahenta naliczane są odsetki o stopie wskazanej w art. 3 ust. 6 wspomnianych warunków, który to przepis ustala stopę odsetek w wysokości stosowanej przez Europejski Bank Centralny (EBC) w odniesieniu do podstawowych operacji refinansujących, powiększonej o 3,5%.

51 Tymczasem jest bezsporne, że spółka Lito na żadnym etapie postępowania nie podważyła ważności tych postanowień umownych.

52 Poza tym, podniósłszy w pkt 75 zaskarżonego wyroku, że stopa odsetek, którą należy zastosować, wynosi 1,5%, Sąd, po uwzględnieniu mającego zastosowanie podwyższenia, przyjął stopę w wysokości 5%, a odsetki za zwłokę były naliczane od dnia 25 października 2011 r., czyli od dnia następującego po wskazanym w nocie obciążeniowej dniu zapłaty.

53 Z powyższego wynika, że Sąd prawidłowo zastosował postanowienia umowne i uzasadnił swą decyzję w sposób wystarczający pod względem prawnym.

54 W konsekwencji zarzut trzeci należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu czwartego

Argumentacja stron

55 W zarzucie czwartym, dotyczącym stosowania niewłaściwych kryteriów prawnych w ramach oceny dowodów, spółka Lito zarzuca Trybunałowi, że ten w pkt 52–56 zaskarżonego wyroku stwierdził, iż nie sporządziła ona pliku z godzinami pracy, a przedstawione listy obecności nie spełniały wymogów określonych w umowie, podczas gdy listy obecności przekazane ex post zostały sporządzone na papierze firmowym przedsiębiorstwa, a zamieszczone na nich logo potwierdzało ich oryginalny charakter. Zdaniem spółki Lito Sąd – przeprowadzając taką ocenę – dokonał nieprawidłowych ustaleń, wypaczając treść dowodów przedstawionych przez tę spółkę, a także błędnej kwalifikacji prawnej wspomnianych dowodów.

56 Ponadto w pkt 60–64 zaskarżonego wyroku Sąd niesłusznie stwierdził, że przedstawienie korespondencji pomiędzy osobami, które pracowały w ramach projektu WIH, nie dowodzi czasu trwania ich rzeczywistej pracy w ramach tego projektu, ponieważ moc dowodowa tej korespondencji wynika między innymi w faktu, że Komisja oparła się na niej w celu obniżenia a posteriori kwoty, której zwrotu żądała.

57 Lito twierdzi, że Sąd popełnił także błąd w pkt 61 zaskarżonego wyroku orzekając, iż nie jest jego zadaniem szukanie w załącznikach przekazanych przez spółkę Lito informacji, które mogłyby wesprzeć jej argumenty, podczas gdy w pkt 63 tego samego wyroku Sąd sformułował argument w oparciu o okoliczność, że treść tych załączników odnosi się do informacji o charakterze administracyjnym lub czysto organizacyjnym.

58 Komisja podnosi, że dokonana przez Sąd analiza kwalifikowalnych kosztów obejmuje ocenę okoliczności faktycznych, która nie może być przedmiotem ponownego badania przez Trybunał. W każdym razie jej zdaniem w pkt 61 zaskarżonego wyroku Sąd słusznie orzekł, że szukanie w dowodów, które mogłyby wesprzeć argumenty spółki Lito, w obszernym załączniku, który poza tym dotyczył wyłącznie gotowych do dostarczenia elementów projektu WIH, mogących dowodzić prawidłowego wykonania tego projektu, nie jest jego zadaniem.

Ocena Trybunału

59 Na wstępie należy oddalić argumenty podniesione w celu podważenia pkt 52–56 zaskarżonego wyroku, ponieważ pokrywają się one, w zakresie dotyczącym zarzucanego wypaczenia dowodów, z argumentami przedstawionymi już w ramach zarzutu drugiego, które zostały odrzucone w pkt 40 niniejszego wyroku jako niedopuszczalne.

60 W odniesieniu do argumentu dotyczącego oceny załączników przekazanych przez Lito należy stwierdzić, że spółka ta co do zasady powtarza argumentację przedstawioną już w pierwszej instancji, jak wynika między innymi z pkt 61–63 zaskarżonego wyroku.

61 Tymczasem Sąd we wspomnianych punktach zaskarżonego wyroku orzekł, że nie musi szczegółowo analizować obszernych załączników przekazanych przez Lito, między innymi ze względu na fakt, że dokumenty te w żadnym wypadku nie mogły wykazać czasu pracy rzeczywiście poświęconego na projekt WIH. Sąd dodał, że moc dowodowa przedłożonej korespondencji nie może zostać także wywiedziona z okoliczności, iż Komisja zaakceptowała uznanie za kwalifikowalne godzin pracy rozliczonych w przypadku jednego z pracowników, ponieważ okoliczność taka nie ma wpływu na uzasadnienie godzin pracy innych pracowników zgodnie z systemem rejestracji godzin pracy przewidzianym w postanowieniach umowy.

62 Z powyższego wynika, że poprzez swe argumenty Lito krytykuje wyłącznie rozwiązanie, do którego Sąd doszedł w pkt 62 i 63 zaskarżonego wyroku, i zmierza w rzeczywistości do spowodowania ponownego rozpatrzenia wniesionej do Sądu skargi, co nie należy do kompetencji Trybunału (zob. w szczególności wyrok Reynolds Tobacco i in./Komisja, C-131/03 P, EU:C:2006:541, pkt 50).

63 W konsekwencji argument ten należy odrzucić jako oczywiście niedopuszczalny.

64 W odniesieniu do sformułowanego wobec Sądu zarzutu dotyczącego pkt 63 zaskarżonego wyroku w rozumowaniu Sądu nie istnieje żadna sprzeczność, ponieważ to nie Sąd dokonał analizy treści przekazanych załączników, ale analiza ta wynika ze wskazówek Komisji, których spółka Lito nie podważyła.

65 W konsekwencji zarzut czwarty należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu piątego

Argumentacja stron

66 Zarzut piąty dotyczy błędu co do prawa popełnionego przez Sąd przy ocenie charakteru prawnego list obecności.

67 Lito podnosi, że o ile obowiązek sporządzania sprawozdań okresowych umożliwiających opisanie w odniesieniu do każdego pracownika i każdej jednostki czasu pracy poświęconego na projekt WIH spoczywa bez wątpienia na każdym przedsiębiorstwie, o tyle nie może on prowadzić do nieuwzględnienia pracy, która została wyświadczona. W przeciwnym razie obowiązek ten byłby nieproporcjonalny, a nawet stanowiłby nadużycie. Ponieważ pojęcie sprawozdania okresowego nie jest zdefiniowane ani w prawodawstwie unijnym, ani w orzecznictwie Unii, w każdym konkretnym przypadku należałoby określić stopień dokładności wymagany w odniesieniu do każdego sprawozdania w zależności od szczególnych potrzeb.

68 Komisja przypomina, że w przypadku umów dotyczących programów korzystających z pomocy finansowej na beneficjencie ciąży prawny obowiązek zarejestrowania oraz zadeklarowania dokładnych kosztów i uzasadnienia ich dopuszczalności. W tym kontekście instytucja ta wyjaśnia także, że dostarczenie projektu jest w pełni niezależne od ciążącego na beneficjencie obowiązku uzasadnienia dopuszczalności kosztów.

Ocena Trybunału

69 Na wstępie należy stwierdzić, że spółka Lito ponownie ogranicza się do przedstawienia argumentów, które podniosła już w postępowaniu w pierwszej instancji, jak wynika między innymi z brzmienia pkt 43 zaskarżonego wyroku.

70 Poza tym, o ile spółka Lito krytykuje rozumowanie Sądu, opierając się na zasadzie proporcjonalności, o tyle nie wskazuje ona żadnego punktu uzasadnienia zaskarżonego wyroku, wobec którego można sformułować taki zarzut.

71 W takich okolicznościach Trybunał nie jest w stanie wykonać zadania, jakie na nim ciąży w ramach postępowania odwoławczego, i przeprowadzić kontroli legalności (zob. postanowienie Greinwald/Wessang, C-608/12 P, EU:C:2014:394, pkt 28).

72 Wobec powyższego zarzut piąty należy odrzucić jako niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu szóstego

Argumentacja stron

73 W zarzucie szóstym, dotyczącym naruszenia prawa do rzetelnego procesu oraz zasad proceduralnych gwarantujących poszanowanie prawa do obrony i równości broni pomiędzy kontrahentami, Lito twierdzi, iż Sąd w sposób całkowicie arbitralny orzekł w pkt 56 zaskarżonego wyroku, że listy obecności zawarte w załącznikach przedstawionych przez tę spółkę nie odpowiadają wymogom określonym w postanowieniach umowy, a w pkt 63 tego samego wyroku, że listy te nie umożliwiają wykazania czasu pracy rzeczywiście poświęconego na projekt WIH.

74 Ponieważ Komisja jednostronnie stwierdziła, że przedstawione listy obecności nie mogą prowadzić do wykazania godzin pracy przepracowanych w ramach wspomnianego projektu, a Sąd przyjął to rozumowanie, opierając się na postanowieniach umownych, spółka Lito została postawiona w gorszej sytuacji w stosunku do tej instytucji, która w niniejszym sporze jest zarówno sędzią, jak i stroną. Wynika z tego, że postanowienia umowne mają charakter nieuczciwy i są sprzeczne z zasadą proporcjonalności.

75 Komisja twierdzi, że Sąd należycie zbadał na podstawie wiążących strony postanowień umowy całość przedłożonych dowodów, z poszanowaniem prawa do obrony oraz zasady równości broni pomiędzy stronami.

76 W odniesieniu do zarzucanego nieuczciwego charakteru warunków umowy i ich niezgodności z zasadą proporcjonalności Komisja podnosi, że twierdzenia te zostały sformułowane po raz pierwszy na etapie postępowania odwoławczego, a tym samym należy je odrzucić jako niedopuszczalne.

Ocena Trybunału

77 W odniesieniu do zarzutu szóstego, podniesionego w celu podważenia pkt 56 i 63 zaskarżonego wyroku, które były już przedmiotem analizy w ramach zarzutów drugiego i czwartego, wystarczy przypomnieć, że Sąd uwzględnił korespondencję dołączoną przez Lito tytułem dowodu, ale uznał ją za niewystarczającą z tego względu, iż nie umożliwiała ona wykazania, zgodnie z postanowieniami umownymi, czasu pracy rzeczywiście poświęconego przez pracowników spółki Lito na projekt WIH.

78 W takich okolicznościach nie można zarzucać Sądowi, że wydał arbitralne orzeczenie z naruszeniem wymogów prawa do rzetelnego procesu.

79 W odniesieniu do twierdzenia, zgodnie którym postanowienia umowy są nieproporcjonalne, a nawet nieuczciwe, należy stwierdzić, że spółka Lito w żadnym momencie postępowania nie podważyła ważności postanowień umowy mających zastosowanie pomiędzy stronami.

80 Podnosząc w niniejszym odwołaniu, że te postanowienia umowy są nieuczciwe i sprzeczne z zasadą proporcjonalności, Lito podnosi po raz pierwszy przed Trybunałem zarzut, który nie został podniesiony przed Sądem.

81 W postępowaniu odwoławczym kompetencje Trybunału są jednak ograniczone co do zasady do oceny prawnego rozstrzygnięcia w kwestii zarzutów, które były rozpatrywane przez sąd rozpatrujący sprawę co do istoty (zob. w szczególności wyrok Sison/Rada, C-266/05 P, EU:C:2007:75, pkt 95 i przytoczone tam orzecznictwo).

82 Wobec powyższego zarzut szósty należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu siódmego

Argumentacja stron

83 W zarzucie siódmym, dotyczącym błędu co do prawa przy ocenie charakteru prawnego metod oszacowania kosztów, Lito podnosi, przypomniawszy poszczególne modele umożliwiające określenie kosztów kwalifikowalnych, że nota obciążeniowa powinna zostać unieważniona z tego względu, iż nie została w niej uwzględniona metoda określania kosztów całkowitych, od których są odliczane ogólne koszty zryczałtowane.

84 Komisja uważa, że twierdzenia spółki Lito nie są w stanie podważyć rozumowania Sądu przeprowadzonego w zaskarżonym wyroku.

Ocena Trybunału

85 Należy podnieść, jak wynika z pkt 42 zaskarżonego wyroku, że żądanie wzajemne Komisji zostało oparte w pierwszym rzędzie na nieprzestrzeganiu przez spółkę Lito ciążącego na niej obowiązku sporządzania list obecności zgodnie z art. 14 ust. 1 lit. a) ogólnych warunków umowy, a w drugiej kolejności na fakcie, że spółka ta niesłusznie zastosowała metodę kosztów całkowitych do obliczenia kosztów pośrednich poniesionych w ramach projektu WIH.

86 Ponieważ w pkt 47–64 zaskarżonego wyroku Sąd uznał zasadność żądania wzajemnego na podstawie pierwszego powodu, nie ma potrzeby przeprowadzania analizy argumentu opartego na metodzie kosztów całkowitych.

87 Tak więc nie można uwzględnić twierdzenia sformułowanego przez Lito w związku z oceną charakteru prawnego metod oszacowania kosztów, ponieważ twierdzenie to nie jest w stanie doprowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku.

88 W konsekwencji zarzut siódmy należy oddalić jako nieskuteczny.

W przedmiocie zarzutu ósmego

Argumentacja stron

89 W zarzucie ósmym Lito podnosi, że Sąd popełnił błąd co do prawa stwierdzając, iż zachowanie Komisji polegające na żądaniu zwrotu wypłaconych kwot nie stanowi nadużycia, podczas gdy w piśmie z dnia 24 maja 2011 r. Komisja przyznała, że w ramach projektu WIH świadczono stałą i efektywną pracę. Zdaniem spółki Lito fakt, że nie mogła ona przedstawić list obecności w trakcie audytu, nie może być utożsamiany z niewykonaniem podstawowego obowiązku wynikającego z umowy i polegającego na dostarczeniu projektu WIH.

90 Komisja uważa, że postanowienia umowne, do wykonania których przy zawieraniu umowy spółka Lito zobowiązała się dobrowolnie, nie są w żaden sposób nieuczciwe ani sprzeczne z zasadą proporcjonalności.

Ocena Trybunału

91 Na wstępie należy stwierdzić, że w zarzucie ósmym Lito ogranicza się do powtórzenia argumentów, które zostały już przedstawione przed Sądem, bez wskazania zresztą krytykowanych elementów wyroku, którego uchylenia żąda, i bez przytoczenia argumentów prawnych, które wspierałyby

w konkretny sposób to żądanie. Tak więc Lito żąda w rzeczywistości ponownego rozpatrzenia skargi wniesionej do Sądu, co nie leży w kompetencjach Trybunału (zob. w szczególności wyrok Eurocoton i in./Rada, C-76/01 P, EU:C:2003:511, pkt 46, 47).

92 W konsekwencji zarzut ósmy należy odrzucić jako niedopuszczalny.

93 W każdym razie argument ten należy także oddalić jako bezzasadny.

94 Należy bowiem podnieść, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem do nadużycia władzy dochodzi w przypadku, gdy instytucja wykonuje swe kompetencje wyłącznie lub w znacznej mierze w celu innym niż wskazany albo w celu obejścia procedury przewidzianej w traktacie dla okoliczności danej sprawy (wyroki: Zjednoczone Królestwo/Rada, C-84/94, EU:C:1996:431, pkt 69; Windpark Groothusen/Komisja, C-48/96 P, EU:C:1998:223, pkt 52; Swedish Match, C-210/03, EU:C:2004:802, pkt 75).

95 Nadużycie władzy stanowi zatem jeden z elementów, na podstawie których sąd Unii ocenia zgodność z prawem zaskarżonego aktu w ramach postępowania o stwierdzenie nieważności na podstawie postanowień art. 263 TFUE (zob. podobnie wyrok Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, EU:C:1970:114, pkt 3).

96 Natomiast w ramach skargi wniesionej na podstawie art. 272 TFUE skarżący może zarzucać instytucji będącej kontrahentem jedynie naruszenia postanowień umownych lub naruszenia prawa mającego zastosowanie do umowy (zob. podobnie wyrok Komisja/Zoubek, 426/85, EU:C:1986:501, pkt 11).

97 Z powyższego wynika, że zarzut stwierdzenia nieważności dotyczący podnoszonego nadużycia władzy przez Komisję, w którym wniesiono do Sądu o orzeczenie w przedmiocie zgodności z prawem zaskarżonego aktu w świetle postanowień traktatu, należy odrzucić jako niedopuszczalny.

98 Jednakże w przypadku gdyby zarzut ósmy miał być rozumiany jako dotyczący stanowiącego nadużycie zachowania Komisji w ramach stosunków umownych wiążących tę instytucję ze spółką Lito, należałoby stwierdzić, że spółka ta na żadnym etapie postępowania nie podważyła ani wykładni postanowień umownych dokonanej przez Sąd w pkt 48–53 zaskarżonego wyroku, ani wskazówek Komisji dotyczących kwoty, której zwrotu zażądała, jak wynika z pkt 65 zaskarżonego wyroku.

99 Poza tym twierdzenie spółki Lito, że dostarczenie projektu WIH stanowi w rzeczywistości podstawowy obowiązek umowny, także nie daje podstawy do uznania, iż zachowanie Komisji stanowi nadużycie, ponieważ w pkt 64 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że spółka Lito nie wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku sporządzania list obecności i rejestrowania godzin pracy przepracowanych przez pracowników zgodnie z art. 14 ust. 1 lit. a) ogólnych warunków umowy.

100 Z powyższego wynika, że zarzut ósmy należy odrzucić jako niedopuszczalny, a w każdym wypadku oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu dziewiątego

Argumentacja stron

101 W zarzucie dziewiątym, dotyczącym braku uzasadnienia, Lito podnosi, że Sąd nie orzekł, iż nota obciążeniowa jest pozbawiona wszelkiej podstawy, gdyż odesłanie do pism z dnia 24 maja i 17 sierpnia 2011 r. jest w tym zakresie niewystarczające.

102 Komisja twierdzi, że argumenty spółki Lito należy oddalić jako bezzasadne.

Ocena Trybunału

103 W tym zarzucie dziewiątym Lito co do zasady podnosi, że Sąd nie orzekł w przedmiocie zarzutu drugiego przedstawionego w skardze o stwierdzenie nieważności w postępowaniu w pierwszej instancji, dotyczącego braku uzasadnienia noty obciążeniowej.

104 Tymczasem, po pierwsze, należy zauważyć, że argument dotyczący braku uzasadnienia podniesiony na podstawie art. 296 TFUE nie może zostać uwzględniony w ramach skargi wniesionej zgodnie z art. 272 TFUE.

105 Po drugie, należy stwierdzić, że w ramach analizy zasadności żądania wzajemnego w pkt 65–69 zaskarżonego wyroku Sąd przeprowadził weryfikację obliczenia kwoty żądanej przez Komisję na podstawie wskazówek dostarczonych przez tę instytucję i niepodważonych przez Lito.

106 Poza tym w pkt 70–72 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że Komisja prawidłowo określiła warunki zwrotu i datę płatności zażądanych kwot, ponieważ wynikają one zarówno z pisma z dnia 24 maja 2011 r., jak i ze wskazówek zawartych w samej nocie obciążeniowej, w tytule „Warunki płatności”.

107 Z powyższego wynika, że Sądowi nie można zarzucać żadnego błędu co do prawa w związku z obowiązkiem uzasadnienia, a tym samym zarzut dziewiąty należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu dziesiątego

Argumentacja stron

108 W zarzucie dziesiątym i ostatnim, dotyczącym naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań, Lito podnosi, że Sąd nie orzekł, iż Komisja ukarała zwykłe uchybienia formalne popełnione w ramach procedury, jaką należało stosować, poprzez przedstawione pięć lat po zakończeniu programu, który legł u podstaw projektu WIH, żądanie zwrotu wypłaconych kwot, niezależnie od faktu, że prace badawcze wykonano w dobrej wierze, a pomoc finansową otrzymano zgodnie ze zobowiązaniami umownymi.

109 Komisja przypomina, że przedmiotem sporu nie jest projekt WIH prowadzony przez Lito, ale przestrzeganie przez tę spółkę ciążących na niej zobowiązań dotyczących określenia kwalifikowalnych wydatków. Ponadto Komisja podważa fakt, jakoby doprowadziła do stworzenia względem spółki Lito jakichkolwiek uzasadnionych oczekiwań.

Ocena Trybunału

110 W odniesieniu do zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, w brzmieniu wynikającym z pkt 27 niniejszego wyroku, wystarczy stwierdzić, że spółka Lito nie wykazała, w jaki sposób Komisja doprowadziła do powstania u niej oczekiwań co do zastosowania metod określenia kwalifikowalnych kosztów, różniących się od metod uzgodnionych w umowie.

111 Ten argument skarżącej należy zatem oddalić jako bezzasadny.

112 W odniesieniu do terminu, w którym Komisja może żądać zwrotu wypłaconych kwot, należy podkreślić, jak wynika z pkt 79 zaskarżonego wyroku, że jeśli Komisja zgodnie z art. 17 ust. 1 ogólnych warunków umowy może przeprowadzić audyt względem jednego z uczestników w terminie pięciu lat od zakończenia danego programu, to a fortiori może ona skutecznie żądać zwrotu wypłaconych kwot w tym terminie.

113 Poza tym, opierając się na wykonaniu w dobrej wierze prac badawczych w ramach projektu WIH, Lito ponownie usiłuje ukryć fakt, że niniejszy spór dotyczy wyłącznie podnoszonego naruszenia przewidzianego w art. 14 ust. 1 lit. a) ogólnych warunków umowy obowiązku sporządzania list obecności i rejestrowania godzin pracy przepracowanych przez pracowników.

114 Argumenty spółki Lito należy zatem oddalić jako bezzasadne.

115 W konsekwencji dziesiąty i ostatni z podniesionych przez Lito zarzutów należy oddalić jako bezzasadny.

116 Z całości powyższych rozważań wynika, że nie można uwzględnić żadnego z zarzutów podniesionych przez Lito w uzasadnieniu odwołania.

117 W konsekwencji należy oddalić odwołanie w całości.

W przedmiocie kosztów

118 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ spółka Lito przegrała sprawę, a Komisja zażądała obciążenia jej kosztami, należy obciążyć spółkę Lito kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE zostaje obciążona kosztami postępowania.

Podpisy